

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Πέμπτη 1 Ὀκτωβρίου 1948 (Π.Ο.Η.) Ἔτος β'. Ἀριθ. 57—Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησία δραχ. 12.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.500—Ἐτησία δολ. 5
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

“ΘΕΟΥ ΕΣΜΕΝ ΣΥΝΕΡΓΟΙ,”

Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς συνεργάζεται μετὰ τὸν ἄνθρωπον! Συνεργάζεται εἰς τὸν τομέα τῆς δημιουργίας καὶ τῆς συντηρήσεως τῶν ὄντων μετὰ τὸν ἄνθρωπον. Οἱ γονεῖς δὲν εἶναι τὰ ὄργανα τῆς Θείας Προνοίας καὶ οἱ παράγοντες τοῦ Θεοῦ σχεδίου εἰς τὸν τομέα αὐτόν; Συνεργάζεται ὁμοῦ καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου· ὁ καλὸς ἱερεὺς, ὁ καλὸς διδάσκαλος, ἡ καλὴ μητέρα εἶναι συνεργάται τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μέγας Ἀπόστολος Παῦλος ἔχων βαθυτάτην ἐπίγνωσιν τῆς μεγάλης αὐτῆς τιμῆς ἀνεφώνει καὶ ἔγραφε «Θεοῦ ἐσμέν συνεργοί». Καὶ ὁμολογουμένως εἶναι ἐξαιρετικὴ τιμὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν πεπερασμένον, τὸν ἀδύνατον, τὸν ἀτελεῖ νὰ εἶναι συνεργὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐάν μᾶς ἐκάλε νὰ συνεργασθῶμεν ἕνας ἡγεμὼν τοῦ τόπου καὶ μᾶς ἔλεγε «σὲ παρακαλῶ ἐπιζητῶ τὴν συνεργασίαν σου» ἀσφαλῶς ἐκ τῆς μέθης τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μας θὰ εἴμεθα ἀπρόσοιτοι εἰς τοὺς συνανθρώπους μας. Ἄλλ' ἰδοὺ τώρα ἐπιζητεῖ τὴν συνεργασίαν μας Αὐτὸς οὗτος ὁ Θεὸς τοῦ σύμπαντος. Μᾶς καλεῖ ὡς συνεργάτας του ὁ Αἰμοσταγὴς Ἥρως τοῦ Γολγοθᾶ, ὁ Ἀθάνατος Ἥγεμὼν τῶν καρδιῶν μας Θεάνθρωπος Ἰησοῦς. Ἡ τιμὴ εἶναι ἀφάνταστος! Τὸ μεγαλεῖον Οὐράνιον!

Ἐπ' αὐτῶν τῶν σημείων ἐπιζητεῖ τὸ παρὸν ἄρθρον νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν.

Ἐσκέφθης ἀναγνώστα μου ὅτι εἶσαι συνεργὸς τοῦ Θεοῦ; Εἶσαι νέος ἢ νέα; Θὰ συνεργασθῇς μετὰ τὸν Θεὸν διὰ νὰ διαφυλάξης τὴν ἀγνότητα καὶ ἐγκράτειάν σου, τόσον πολυτίμητα πράγματα διὰ τὴν ἀτομικὴν καὶ κοινωνικὴν εὐδαιμονίαν. Εἶσαι γονεὺς; Θὰ συνεργασθῇς μετὰ τὸν Θεὸν διὰ νὰ διαπαιδαγωγήσῃς τὰ τέκνα σου καὶ νὰ τὰ ἀναδείξῃς πολίτας χρησίμους

καὶ ἐναρέτους. Εἶσαι ἱερεὺς; θὰ συνεργασθῇς μετὰ τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου σου. «Θεοῦ ἐσμέν συνεργοί».

Ἡ συνεργασία αὕτη εἶναι συγχρόνως καὶ ἕνας ἀγὼν. Δὲν εἶναι εὐκόλον πρᾶγμα ἡ πραγματοποίησις τῶν ὠραίων καὶ ὑψηλῶν σκοπῶν. Ἀπαιτεῖται καταβολὴ προσπάθειων. Ἀπαιτεῖται ἀντιμετώπισις ἐχθρῶν καὶ κινδύνων. Ἀπαιτεῖται θυσία. Ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος τοῦ ὁποίου τὰ ἀθάνατα χεῖλη διετύπωσαν τὸν χαρακτήρα τῆς ἀνθρωπίνης προσπάθειας διὰ τὴν κατὰκτησιν τῶν ἰδανικῶν καὶ ἔγραψε περὶ αὐτῆς ὅτι «Θεοῦ ἐσμέν συνεργοί» μᾶς δίδει διὰ τοῦ προσωπικοῦ του παραδείγματος τὴν εἰκόνα τῆς συνεργασίας αὐτῆς. Ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε ἕνας διαρκὴς ἀγὼν. Τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ συνεχιστὰί εἴμεθα ἡμεῖς. Τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον κατηνάλωσε τὴν ζωὴν του, εὐρίσκεται σήμερον εἰς τὰς χεῖρας μας καὶ ὀφείλομεν νὰ τὸ διαφυλάξωμεν, νὰ τὸ πολλαπλασιάσωμεν. Τὸν διεδέχθημεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ συνεργοῦ τοῦ Θεοῦ· ὀφείλομεν ὥς ἐκ τούτου νὰ ἀγωνισθῶμεν.

Ἡ κοινωνία αἰμάσσει ὑπὸ τὸ πέλμα ἀδελφοκτόνου μίσους. Οἱ συνεργοὶ τῆς ἀγάπης ὀφείλουν νὰ συστήσουν καὶ νὰ ἐπαναφέρουν τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν εἰρήνην. Ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ πίστις αὕτη τῶν πατέρων, προδίδεται καὶ περιφρονεῖται ἐπὶ ζῆμιά τοῦ ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ συμφέροντος. Οἱ συνεργοὶ τῆς πίστεως ὀφείλουν, νὰ διασώσουν καὶ νὰ διαφυλάξουν τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως. Ἰδοὺ λοιπὸν εὐρύτατον στάδιον ἀγῶνος. Ἡ δὲ Ἐκκλησία καλεῖ καθ' ἐκάστην ἐθελοντὰς διὰ τὸν ἀγῶνα αὐτόν.

Ὁργανον τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ εἶναι καὶ ἡ «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας». Σκοπὸς τῆς εἶναι νὰ διελέγῃ, νὰ νοθετήσῃ, νὰ κατευθύνῃ νὰ φέρῃ εἰς ἐπικοινωνίαν τοὺς ἀγωνιστάς. Ὡς ἐκ τούτου ἀναδιωργανώθη, ὥστε νὰ ἀπαρβῇ ἀξία

τοῦ προορισμοῦ της. Θὰ ἦτο ὅμως ἀνεπίτευκτος ὁ σκοπὸς της καὶ δὲν θὰ ἠκούετο ἡ φωνὴ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐάν κατελάμβανε διπλωμένη τὴν τσέπη τοῦ ἀναγνώστου. Εἶναι ὄπλον καὶ ὡς ὄπλον πρέπει νὰ ἀκουσθῇ. Δὲν ἐπιδιώκει κέρδη καὶ ὠφέλη ὕλικά καὶ δὲν ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας της ἀπλῶς νὰ τὴν ἀγοράζουν. Εἶναι πολὺ ταπεινωτικὸν δι' αὐτήν. Ἀναζητεῖ συνεργάτας. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἀκουσθῇ εἰς τὰ πέρατα τῆς πατρίδος μας, νὰ ἀναγνωσθῇ ἀπὸ ὅλους. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν θὰ μεταφέρῃ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Κέντρου. Εἰς τὸ Κέντρον θὰ μεταδώσῃ τὸν παλμὸν τῆς ἐπαρχίας. Ἀπευθύνεται λοιπὸν πρὸς ὅλους. Ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Πλουσίους καὶ πτωχοὺς, νέους καὶ γέροντας. Ἐγγραμμάτους καὶ ἀμορφώτους, ἐπιστήμονας καὶ ἐργάτας. Εἰς ὅλους δὲ ἀναφωνεῖ: «Θεοῦ ἐσμέν συνεργοί». Ζητεῖ δὲ ἀπὸ ὅλους προθυμίαν καὶ συνεργασίαν, προκειμένου νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ χριστιανικὴν ἀναγέννησιν τῆς κοινωνίας, εἰς τὴν διάσωσιν τῆς κινδυνευούσης Ὁρθοδόξου πίστεως, τῆς μόνης ἐγγυωμένης εἰρήνην, ὁμόνοιαν, χαράν, εὐτυχίαν.

Ἐλπίζει ὅτι ἡ «φωνή» της, δὲν θὰ εἶναι φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἀλλὰ θερμὸν προσκλητήριον πρὸς ἀγνοὺς καὶ ἰδεολόγους ἀγωνιστάς· πρὸς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι γνωρίζουν τὴν σπουδαιότητα τῆς φράσεως «Θεοῦ ἐσμέν συνεργοί».

ἩΡΩΕΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

*«Δὲν ζοῦμ' ἐμεῖς μέσα σὶν ψέμμα
καὶ σὴν ἀπάτη τῶν θνείρων
μέσα μας τρέχει ἡρώων αἷμα
εἴμαστε ἀπόγονοι μαρτύρων»*

ΒΕΡΙΤΗΣ

Ἦταν καλλιγραὶ 25 ἐτῶν. Εἶχε ἐπιβλητικὸ καὶ ἀθλητικὸ παράστημα. Ἡ θέσις του ἦταν ἀξιόλογη στὴν κοινωνία τῆς Θεσ)νίκης. Ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Στρατοῦ. Οἱ συνάδελφοί του τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὰ σπάνια προτερήματά του. Οἱ στρατιῶται του τὸν ἐσέβοντο καὶ χάριν αὐτοῦ ἐθυσιάζοντο. Τὸ παράστημά του τοὺς ἠλέκτριζε καὶ ἡ προσταγὴ του ἦταν γι' αὐτοὺς νόμος. Ἡ φήμη του ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς Θεσ)νίκης καὶ ἔφθασε στ' αὐτιά τοῦ αυτοκράτορος Μαξιμιανοῦ. Ποτὲ δὲν παρέβη τὸ καθῆκον του. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐπρόσεξαν στὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ Δημήτριο ἦταν τὸ ἀνεπίληπτο ἦθος του. Ποτὲ δὲν ἔλαβε μέρος στὰ νυκτερινὰ ὄργια τῶν συναδέλφων του. Ποτὲ δὲν τὸν εἶδαν μὲ ὑποπτες συναναστροφές. Ποτὲ δὲν ἐχρησιμοποίησε τὸ στρατιωτικὸ του ξίφος, ὡς ὄργανον ταπεινῶν καὶ χυδαίων ἐπιδιώξεων. Δὲν ἀργησε ὅμως ἡ Κοινωνία τῆς Θεσ)νίκης νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἀξιωματικὸς τὸ ἠθικόν του μεγαλεῖον τὸ χρεωστοῦσε στὴ νέα πίστι, ποὺ ἀρχισε νὰ κατακτᾷ τὴν αυτοκρατορία. Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ σ' ἄλλους μὲν ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσουν τὴν πίστι τοῦ πτωχοῦ Ναζωραίου, ποὺ δημιουργεῖ τέτοια ἠθικὰ θαύματα,

σ' ἄλλους ὅμως ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ὑποσκάψουν τὸ βάθος τοῦ Δημητρίου καὶ νὰ τὸν ἐξαφανίσουν. Ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Στρατοῦ Χριστιανός; Δὲν ἐχρηιάζοντο καὶ περισσότερα λόγια γιὰ νὰ ἐξαφθῇ τὸ μῖσος καὶ ἡ ὁργὴ τοῦ χριστιανομάχου αυτοκράτορος Μαξιμιανοῦ.

Ἡ εὐκαιρία ἐδόθη. Κάποτε ὁ Μαξιμιανὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν καμαρωτὴ νύμφη τοῦ Θεσ)νικοῦ, τὴν Θεσ)νικήν. Ἀποῦ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Διοικητήριον ἐπεκοινώνησε μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως καὶ μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του. Κατὰ τὰς συζητήσεις του ἐξέφρασε τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπάργνησιν τοῦ Δημητρίου.

—Μάλιστα Μεγαλειότατε· ἀλλὰ ξέρετε εἶναι ἀνάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

—Γιατί; ἀναφωνεῖ μὲ ἔμφοβον ἔκπληξιν ὁ Μαξιμιανός.

—Διότι εἶναι χριστιανὸς ἀπαντᾷ ὁ ἄνθρωπος τοῦ μίσους καὶ τοῦ φθόνου.

—Χριστιανός; ἐπαναλαμβάνει μὲ ἓνα συναίσθημα ἀνάμεικτον ἀπὸ ἀνακούφισιν καὶ ὁργὴν. Χριστιανὸς ὁ Δημήτριος; Ὡ Θεοὶ δὲν ἔχει κανεὶς ἄνθρωπον τῆς ἐμπιστοσύνης του! Καὶ ἀπευθυνόμενος εἰς τοὺς αὐλοδούλους καὶ αὐλοκόλακας συνέστησε νὰ τὸν φέρουν ἐμπροσθέν του.

..... Τὰ σέβη μου ὑποβάλλω εἰς τὸν σεπτὸν ἀνακτα· ἐχαιρέτησε μὲ σεβασμὸν καὶ γλυκύτητα ὁ Δημήτριος. Ποῦ ὀφείλω τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν τῆς προσκλησεώς σας;

—Ὡ Δημήτριε χαίρω διότι σὲ γνωρίζω καὶ ἡ φρονογνομία σου ἐπαληθεύει τὰς πληροφορίες μου. Εἰπέ μου λοιπὸν τὸ ὑπὸ τὰς διαταγὰς σου σῶμα τί ἔχει νὰ μᾶς ἀναφέρῃ διὰ τοὺς ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀθλίων χριστιανῶν ἀγῶνας σου; ἐξέλιπον αὐτοὶ οἱ μισητοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν Θεσ)νικήν; πόσους διεσέρασας μὲ τὸ ἀήτητον ξίφος σου;

Ὁ Δημήτριος μὲ σταθερὰν ἡρεμίαν ἤκουε τοὺς λόγους αὐτοὺς χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ νευρικότητα. Ἀτάραχος δὲ καὶ γλυκύφθογγος ἀπαντᾷ μὲ σταθερὰν φωνὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ αυτοκράτορος.

—Μεγαλειότατε· ἡ θεϊότης σου δύναται νὰ βλέπῃ εἰς τὸ πρόσωπον μου πιστὸν φρουρὸν τῆς τιμῆς σου. Εἰμαι διατεθειμένος νὰ διακινδυνεύσω καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου χάριν τῆς ἀσφαλείας τῆς κραταιᾶς αυτοκρατορίας. Τὸ ξίφος μου πολλάκις τὸ ἐνέπηξα εἰς βαρβάρους ἐπιδρομεῖς ἐπιβουλευθέντας τὸ μεγαλεῖον τῆς κραταιᾶς Ρώμης. Οὐδέποτε ὅμως θὰ τὸ ἀτιμάσω καταφέρον αὐτὸ ἐναντίον ἀδυνάτων γυναικῶν, μικρῶν παιδίων, ἀόπλων γερόντων τῶν ὁποίων μοναδικὸν ἔγκλημα εἶναι ἡ ἀγάπη των καὶ ἡ λατρεία των πρὸς τὸν Ἥρωα τοῦ Γολγοθᾶ, τὸν ὁποῖον ἐκ μίσους ἐσταύρωσαν οἱ πατριῶται του καὶ ὁποῖος ὅμως διὰ τῆς Ἀναστάσεώς του ἐθριάμβευσε. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχω νὰ ἀναφέρω εἰς τὴν θεϊότητά σου πράξεις ἀναξίας τοῦ γοήτρου ἐνὸς ἀξιωματικοῦ!

Οἱ λόγοι αὐτοὶ λόγοι συγχρόνως ἀφοσιώσεως καὶ θάρρους ἐξήγειραν τὸν αυτοκράτορα, ὅστις ἠγγέρθη ὡς μαινομένη τίγρις καὶ τραυλίζων σχεδὸν παρὰ ὁμιλῶν εἶπε: Ὡστε εἶσαι χριστιανὸς Δημήτριε!

—Εἰμαι ὁπαδὸς καὶ τέκνον τοῦ Θεανθρώπου Ἰ-

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΓΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟΦΕΙΞ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Διὰ πολλὰ ζητήματα θὰ ἡδύνατο νὰ ἐγκαλέσῃ καὶ νῆς τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖνο ὅμως διὰ τὸ ὁποῖον κατέστη ἔνοχος ἔναντι τῆς Ὁρθοδόξου Συνειδήσεως ὑπῆρξε ἡ ἀπῆλθετος καὶ ἀφυκολόγητος καινοτομία τοῦ νέου ἡμερολογίου, διασπάσασα τὴν ἐνότητά τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐκάκισαν καὶ ἐξήλεγξαν διαπρεπεῖς ἄνδρες καὶ ἱεράρχαι, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ γνώμη τῶν ἔχει κύρος καὶ αὐθεντίαν. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡμεῖς θεωροῦμεν σκόπιμον χάριν αὐτῆς καὶ μόνον τῆς ἀληθείας νὰ παραθέσωμεν ἀπὸ τὰς στήλας μας τὰς γνώμας τῶν. Ἡδὴ φέρομεν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἐμφερίθῃ μελέτην τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ.κ. Χριστοφόρου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡμερολογιακά».

Εἰς αὐτὴν ὁ ἀναγνώστης θὰ ἀντιληφθῇ πῶς ἔχει τὸ ζήτημα, ἐκ στόματος τοῦ σοφωτάτου καὶ διακεκριμένου ἡγέτου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀλεξανδρέων.

Ἐχομεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν φυλλάδιον ἐκ σελίδων 48 ἀπαρτιζόμενον, ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἔτος 1924 ἐκδοσθέν ὑπὸ τοῦ ἐν Καραϊσ τοῦ Ἀγ. Ὁρους βιβλιοπωλείου τῆς Συννοδείας Σάββα Ἱερομονάχου, καὶ φέρον τὸν τίτλον : «Τοῦ μακαρίου Μελετίου Πηγᾶ, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἐπιστολὴ πρὸς Σιλβέστρου Πατριάρχην περὶ Παγγαλίου». Ἐν τῷ φυλλάδιῳ τούτῳ, πλὴν τῆς ἀνωθι ἐπιστολῆς Μελετίου τοῦ Πηγᾶ, συνεκδίδονται καὶ τινα ἄλλα, σχετικὰ πρὸς τὴν ἀπό τινος, πρωτοβουλία, ὥς μὴ ὠφέλει, τῶν ἐν Ἑλλάδι, ἐπιχειρηθεῖσαν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν. Ἀλλὰ, πλὴν τῆς ὡς ἄνω ἐπιστολῆς, ἐνδιαφέρει ἡμᾶς, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ

ἡμερολόγιον, καὶ ὁ πρόλογος, ὃν προέταξεν ὁ ἐν τοῖς ζητήμασι τούτοις ἀναντιρρήτως ἐντιβεστάτος Ἀρχὼν Μ. Χαρτοφύλαξ Μανουὴλ Ἰ. Γεδεών. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ φυλλαδίου τούτου, τὸσον ἐταράχθησαν οἱ περὶ τὸ καινοτομηθὲν ἡμερολόγιον ὥστε ἔσπευσαν ἀμέσως ἐν τε τῇ «Ἐκκλησίᾳ» καὶ τῇ ὁμοζύγῳ ταύτης «Ἀναπλάσει» νὰ γράψωσιν ἄρθρα, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ μακροσκελέστατα, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἐν ὀλίγοις, δι' ὧν ἐπιχειροῦσι νὰ μειώσωσι μὲν τὴν ἐκ τοῦ φυλλαδίου παραχθείσαν παρὰ τῷ εὐσεβεῖ κοινῷ ἐντύπωσιν περὶ ἑαυτῶν ὡς καταφρονητῶν τῶν ἱερῶν παραδόσεων, νὰ στήσωσι δὲ τὸ ἀπὸ τινος ἀρξάμενον νὰ κλονίζηται οἰκοδόμημα αὐτῶν, ὃ ἐστὶν ἡ, πρὸς πείσμα τῆς ἑλληνικῆς εὐσεβείας, περιφρόνησις μὲν τοῦ ἡμερολογίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ γενεαὶ καὶ ἐγεννήθησαν καὶ ἀνετράφησαν καὶ ἐδοξολόγησαν, «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ», τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ μεγάλου ἡμῶν Θεοῦ καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀναστήλωσις δὲ ἑτέρου ἡμερολογίου, καταδικασμένου ἤδη πρὸ πολλοῦ καὶ ὑπὸ τῆς εὐσεβείας τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ ὑπ' αὐτῆς ἔτι τῆς ἐπιστήμης, τῆς ὁποίας τὴν ἱκανοποίησιν δῆθεν ἐπεδίωξαν οἱ τὸσον ἐπιπολαίως νεωτερίσαντες.

Ἰδιαιτέρως ἡμεῖς, οἱ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα δὲν νομίζομεν ἄσκοπον νὰ ἐρευνήσωμεν τί μὲν τὸ ἀνωθι μνημονευθὲν φυλλάδιον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς περιέχει, πῶς δ' εἰς τοῦτο ἀπαντῶσιν οἱ περὶ τὴν «Ἐκκλησίαν» καὶ τὴν «Ἀνάπλαιν».

ἡσοῦ πρὸς τὸν ὁποῖον πειθαρχῶ... Ἀνὲν ἐπρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν τοῦ ὁ οὐράνιος νεανίας καὶ δύο Νουμηδοὶ στρατιῶται τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας τοῦ αὐτοκράτορος τὸν ἀπῆγαγον βιαίως καταφέροντες πλῆγματα ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ἀποβλήθέντων τῶν λαμπρῶν χιτῶνων καὶ τῶν διαδειμάτων τοῦ ἀξιώματός του κλείεται εἰς τὴν ἀπαισιωτέραν φυλακὴν τῆς Θεσπικῆς.

... Τὸ Στάδιον τῆς πόλεως κατὰμεστον. Ὅλοι θορνοῦν τὸν φόνον ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ ἀητήτου Λυαίου ἀπὸ τὸν ἀδύνατον καὶ σπιθαμιαῖον Νέστωρα. Ὅλοι δὲ ζητοῦν ἐκδίκησιν. Εἰς τὸ μέσον τοῦ σταδίου προσάγεται ἕνας εὐθυτενὴς νέος μὲ δεμέναις τὰς χεῖρας. Τὸ πρόσωπον λάμπει ὡς ἥλιος. Τὸ μεδίαμα ἐπανθεῖ εἰς τὰ χεῖλη του. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁδηγεῖται διὰ νὰ καταλάβῃ τὸ πλευρὸν παγκάλου Νύμφης. Ἐὰν δὲν ἠκούοντο αἱ ἀπαίσια φωναὶ τοῦ πλήθους «θάνατος εἰς τοὺς χριστιανούς» δὲν θὰ ὑπώπτευσεν τὸν σκοπὸν τῆς προσελεύσεως. Εἶναι ὁ Δημήτριος. Περιφέρει τὸ βλέμμα του οἰκτεῖρων ὅλους καὶ τέλος τὸ κατευθύνει εἰς τὸν οὐρανόν, περιπύπτων εἰς ἔκστασιν... Μετ' ὀλίγον κεῖται νεκρὸς εἰς μίαν λίμνην αἵματος. Τὰ μέλη του ἀσπαίρουν ἀνύμνη. Ἡ γλυκύτης ὅμως τοῦ προσώπου του παραμένει ἀναλόιωτος. Ταξιδεύει εἰς τὴν αἰωνιότητα. Πλησίον του ἕνας ἄνθρωπος ἐναγκαλίζεται τὰ σφαγιασθέντα μέλη ἀναμειγνύων τὰ δάκρυα μετὰ τῶν αἱμάτων. Εἶναι ὁ χριστιανὸς Λούπος. Πόσον καιρὸν θὰ ζῇ καὶ αὐτός; ὦ! ἀθάνατη χριστιανικὴ πίστις ἐποτίσθη μετὰ τὸ εὐγενέστερον αἷμα, γὰρ αὐτὸ τὸν λόγο εἶσαι ἀκατανίκητη.

Εἰς τὸν «πρόλογον», τοῦ φυλλαδίου, γραφέντα, ὡς εἴπομεν, ὑπὸ τοῦ Ἀρχόντος Μ. Χαρτοφύλακος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Μανουὴλ Ἰ. Γεδεών, ἀναγινώσκομεν ἐν πρώτοις, ὅτι Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὁ γράψας, Πρωτοσύγκελλος ἔτι διατελὼν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου, τὴν «περὶ τοῦ νῦν νεωτερισμοῦ τοῦ νέου καλενδαρίου, ἐπιστολιμαίαν διαγνώμην, ὑπῆρξεν, ὡς καὶ ἄλλοθεν γνωστόν, ἀνὴρ σοφώτατος κατὰ τε τὴν θύραθεν καὶ τὴν ἔσω παιδείαν καὶ γλωσσομαθῆς, γεννηθεὶς μὲν τῷ 1549 ἐν Κρήτῃ, συμπληρώσας δὲ τὰς σπουδὰς του ἐν Πατανίῳ καὶ διατελέσας Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ «ἐπιτηρητής», τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' εἰσήγαγεν, ὅπως αὐτοβούλως, ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ ἐξ αὐτοῦ Γρηγοριανὸν κληθὲν ἡμερολόγιον. Τὸν Μελέτιον τὸν Πηγᾶν, λόγῳ τῆς ἐκτάκτου μορφώσεώς του, θεωρηθέντα ὡς τὸν καταλληλότερον μεταξὺ πάντων τῶν μεμορφωμένων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ γνωμοδοτήσῃ περὶ τοῦ νεοφανοῦς ἡμερολογίου, αὐτὸς ὁ «γέροντάς», τοῦ Σιλβέστρου ὁ Ἀλεξανδρείας προέτρεψε νὰ γράψῃ περὶ ἡμερολογίου. Πλὴν τοῦ Πατριάρχου Σιλβέστρου, καὶ ἄλλοι πολλοὶ «καὶ κληρικοὶ ἐπιφανεῖς καὶ λαϊκοί», ἐξήτουν τὴν περὶ ἡμερολογίου γνώμην του, ὡς δὲ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (ὥς δὲ ἦτο τότε καὶ «ἐπιτηρητής» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου) ἔγραψε καὶ ἐγκύκλιον πρὸς τὰς ἑλληνικὰς ὀρθοδόξους ἐν Εὐρώπῃ παροικίας τῆς ὁποίας θέμα ἦτο καὶ πάλιν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΙ ΚΑΤΟΡΘΩΝΕΙ Η ΕΝΟΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

○ | Ω Σ Η Φ

Πόσον ἀναγκαῖα καὶ συμφέρουσα εἶναι διὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ἡ ἀγνότης καὶ ἡ ἐγκράτεια! Ὁ βέλ-
στασφαλίζει εἰς τὸν νέον διαυγαιῖαν πνεύματιον, ἐπάρκειαν
δυνάμεων καὶ ἱκανοτήτων, καθαρότητα διανοίας. Ὁ
ἐγκρατὴς καὶ ἐνάρτεος νέος ἐπιτυγχάνει καὶ εἰς τὴν
ἐπαγγελματικὴν του σταδιοδρομίαν καὶ εἰς τὴν κοινω-
νίαν καὶ εἰς τὴν μορφωτικὴν του προσπάθειαν. Ὁ
τοιούτος νέος ἀναδεικνύεται ἕνας ἐπιστήμων, ἕνας
συνετὸς οἰκογενειαρχὴς, ἕνα ἔντιμον καὶ εὐπόλητον
μέλος τῆς κοινωνίας. Ἐνῶ δὲ ἐναντίας τοῦ σωτοῦ καὶ
διεφθαρμένος νέος διαφθείρει καὶ τὴν ὑγείαν του, ἐγ-
καταλείπει καὶ τὰς σπουδὰς του, ζημιοὶ τὴν οἰκογε-
νείαν του, θυσιάζει τὴν ἀξιοπρέπειαν του καὶ εἰς τὸ
τέλος καταπτὰ τρόφιμοι τῶν νοσηλευτικῶν ἰδρυμάτων
ἢ τῶν φρενολογικῶν κλινικῶν, πολλὰς φορὰς σήπεται
εἰς τὰς φυλακάς, ἄλλοτε δὲ θερμαίνει τὴν ζωὴν του
κατὰ τρόπον πραγματικὸν καὶ ἐπαισχυντον. Πόσα τοιαῦ-
τα θύματα δὲν παρελαύνουν καθ' ἑκάστην! Πόσα
φοβερά δράματα δὲν ἀναμετρᾷ ἡ κοινωνία! Καὶ ὅ-
μως οἱ ἀδελφοὶ σὺστασις, καίτοι σπριζέται ἐπὶ τῆς
λογικῆς καίτοι ἀναφέρεται εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ
νέου ἐκλαμβάνεται συνήθως ὡς ἀνεφάρμοστος, ἐνίστε
δὲ ὡς ξένη πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ψυχροσυνθεσίαν τοῦ
νέου. Ἀδύνατος φίλε μου ἡ ἐγκράτεια! ἀποφαινέται
ὁ καφφερόβιος καὶ ἀργόσχολος δοκησίσοφος! Ἐπι-
βλαβὴς διὰ τὸν νέον συμπληρῶναι ἕτερος ἀμαθέστα-
τος. Καὶ ὅμως...

Ἡμεῖς ἀντὶ πάσης ἄλλης θεωρίας καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιχειρήματος πᾶ δώσωμεν τὸν λόγον εἰς μερικὰς ἀθανάτους μορφὰς τῆς Ἱστορίας. Αὐταὶ θὰ μᾶς ἐκθέσουν τὴν πειρὰν τους, θὰ μᾶς ἀναπτύξουν τὰς ἐντυπώσεις των ἀπὸ τὴν ζωὴν, τὴν ὅποιαν ἐτίμησαν καὶ κατέκτησαν καὶ διὰ τῆς ὁποίας μεπεπλήδισαν εἰς τὸν κόσμον τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Ἀθανασίας.

Μία τοιαύτη μορφή είναι και ὁ νεαρός Ἰσραηλῆτης Ἰωσήφ. Ἦτο ποιμενκόποις. Ἡ κακία καὶ τὸ μῖσος τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν πατρικὴν του ἀγκάλην καὶ τὸν ἔριψε μακριὰν αὐτῆς, εἰς χώραν ξένην καὶ ἀγνωστον. Ἐκεῖ ὁ ἀκούσιος μετανάστης ζεῖ μόνος. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἡ μόνωσις ὁ θλιβερός παραστάτης τοῦ νεανίου. Περιβάλλεται καὶ ἀπὸ πλείστοις ὅσους κινδύνους, τοὺς ὁποίους οὐτε κἀν ὀπώποτε εἰς τὸ φιλήσυχον καὶ ἀπλόου περιβάλλον τῆς ποιμενικῆς καλῶσεως τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ.

Τὸν σοβαρότερον ὁμως κίνδυνον ἀντιμετωπίζει εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου τοῦ τοῦ Πετεφρῆ. Προσελήφθη ὡς ὑπρῆτης καὶ διὰ τῆς διαγωγῆς του ἐγένετο Κύριος. Ἀντιμετωπίζει ὁμως τὴν μαινομένην σύζυγον τοῦ Πετεφρῆ. Ὡραιότατη, ἡλιθόδοξος, πλουσία, Κυρία, τὸν προκαλεῖ. Τοῦ διαθέτει τὰ θέλητρά της· τοῦ ἐγγυᾶται πᾶσαν ὕλην εὐτυχίαν. Ταπεινὴ ἐπαίτις χυδαῖον παθὼν ταπεινοῦται πρὸ τοῦ δούλου της. Καὶ ἐκεῖνος; Ἐκεῖνος νέος 17 ἐτὼν τί σκέπτεται; Σκέπτεται τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἀκοίμητον Αὐτοῦ ὀφθαλμόν. Προσέχει εἰς τὰς συστάσεις τῆς συνειδήσεώς του. Πλήρης δὲ τρόμου διαλογίζεται: «Πῶς ποιήσω τὸ ρῆμα τὸ πονηρὸν τοῖτον ἐναντίον τοῦ Θεοῦ μου;» Οὐκ οὐδὲ καταγάγει τὸν πρωτοφανῆ εἰς ἔκτατον θρίαμβον. Περιφρονεῖ τὰ θέλητρά πλουσίας καὶ παγγάλου γυναικὸς! Ἀπορρίπτει ὑπερηφάνως ἐνόχους προτάσεις π. σοφολητῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς! Ἐγκαταλείπει εἰς τὰς ἀμαρτωλὰς ἀγκάλας τῆς μαινομένης (τὰ σάρκινα αὐτὰ δίκτυα τῆς ἀμαρτίας) τὸν χιτῶνα του, ἀντὶ τοῦ ἀσπίλου σώματός τοι. Διασώζει τὴν ἐγκράτειάν του καὶ θυσιάζει τὴν ἐνοχὸν εὐδοίαν της. Ὡς ἐκ τούτου ρίπτεται εἰς τὰς φυλακὰς κατηγορούμενος δι' ἔγκλημα

(Συνέχεια εις τὴν 7ην σελίδα)

Κοινωνικά Ζητήματα

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

«Η εὐθύνη τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων»

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

«Ὁὗς ὁ Θεὸς συνέτευξεν
ἄνθρωπος μὴ χωριέτω»

Ἐνα ἀπὸ τὰ σοβαρότατα προβλήματα τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια, εἶναι καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῶν νεαρῶν αὐτῆς μελῶν. Τὸ ἐρώτημα τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ τίθεται καθ' ἑκάστην ἐνώπιον τῶν γονέων καὶ αὐτῶν ἐνίοτε τῶν νέων. Καὶ εἶναι πραγματικῶς ἀξιόλογον τὸ ζήτημα. Ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τοῦ νέου, ἡ θέσις του ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἡ πρόοδος του, ἐν μιᾷ δὲ λέξει ἡ ἐπιτυχία του εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ χριστιανισμὸς μὴ ὢν ξένος πρὸς τὰ κοινωνικὰ προβλήματα καὶ κατέχων ἡγεμονεύουσαν θέσιν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν του, ὀφείλει νὰ διατυπώσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὰς ἀπόψεις του, βοηθῶν ἀφ' ἑνὸς μεν τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας ὥστε νὰ κατευθύνουν ἐπιμελῶς τὰ τέκνα των, ἀφ' ἑτέρου δὲ χειραγωγῶν τοὺς νέους εἰς ἐκλογὴν ἀσφαλῆ, ὥστε καὶ τὸν ἑαυτὸν τοὺς νὰ βοηθήσουν καὶ τὴν κοινωνίαν νὰ προαγάγουν. Τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι διατεθειμένη νὰ ἀναπτύξῃ ἡ παρούσα στήλη.

Ποῖν ἤδη θέλωμεν τὸ πρόβλημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐπαγγέλματος, προέχει ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναπτύξεως δι' ὀλίγων τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων μας διὰ τῆς ἐν τῷ σχολείῳ ἀγωγῆς. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ χαριτωμένος μας μικρούλης μὲ τὴν γνωστὴν κλάκα ἀναχωρεῖ διὰ τὴν δασκάλαν, μέχρ' ὅτι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐπιστρέφει φέρων τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου, διανύουν τὰ παιδιὰ μας τὴν κατ' ἐξοχὴν δημιουργικὴν περίοδον τῆς ζωῆς των, πρὸς τὴν ὁποῖαν δυστυχῶς οὐδεμίαν σημασίαν ἀποδίδομεν. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν διαπλάσσεται ὁ χαρακτήρ του, καλλιεργοῦνται αἱ κλίσεις του, διαμορφοῦται ἡ προσωπικότης του. Φυσικὰ τὸ σχολεῖον ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ἕνας οὐσιώδης παράγων, ὅχι ὅμως καὶ ὁ κύριος. Δύναται δὲ νὰ ἀποτύχῃ καὶ ἡ σχολικὴ ἀγωγή, ἐὰν αὕτη δὲν συνοδεύεται καὶ δὲν συμπληροῦται ὑπὸ τῆς οἰκιακῆς τοιαύτης. Τὸ παράδειγμα τῶν γονέων, ἡ μετὰ τῶν συμπεριφορὰ ἀσκούντων ἐν τῷ σχολείῳ φοιτῶντων τέκνων τῶν πρέπει νὰ εἶναι σταθερὰ καὶ σαφές. Οἱ γονεῖς ὀφείλουν νὰ ἐπιδείξουν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐν τῷ σχολείῳ συμπεριφορὰν τῶν τέκνων των· ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν τὴν ἡθικὴν κατάστασιν τῶν διδασκόντων ἐν τῷ σχολείῳ· ὀφείλουν νὰ ἐρευνοῦν καὶ νὰ κρίνουν τὴν διδακτικὴν ὕλην· ὀφείλουν νὰ συνεργασθοῦν

Ἡ εὐγενεστέρᾳ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ συγκρότησις οἰκογενείας. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐνωρίτατα ἠυλόγησε τὸν δεσμὸν τῶν δύο ἑτεροφύλων νέων, οἱ ὁποῖοι ἐγκαταλείποντες τοὺς πατρικοὺς τῶν θαλάμους ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῶν γονέων τῶν, κτίζουσιν τὴν δικήν τους φωνή, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ τελεσιουργηθῇ τὸ μυστήριον τῆς δημιουργίας. Ὁ δεσμὸς αὐτὸς εἶναι τὸσον ἱερὸς καὶ ἀπαραβίαστος, τὸσον ὑπέροχος καὶ θεῖος, ὥστε ὁ μόνος λύτης αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι ὁ Θάνατος. Εἶναι ἱερὸς διότι ὁ σκοπὸς του εἶναι ἡ συνεργασία μὲ αὐτὸν τοῦτον τὸν Δημιουργὸν τοῦ Σύμπαντος. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς καὶ ἡ παρθένος κόρη ἡ ἀποκρύπτουσα ἑαυτὴν καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοὺς γονεῖς της, ἐμπιστευεται τῆς παρθενίας τὸν θησαυρὸν εἰς ἄνδρα τέως ἄγνωστον, μεθ' οὗ συντηνῶθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐπιτυχία ὅμως τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ δεσμοῦ καὶ ἡ εὐτυχία τῶν νεονύμφων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀμοι-

στενῶς μετὰ τῶν ὥστε νὰ ἀποτελέσουν ἀξιόλογον καὶ ὑπολογίσιμον ὄντοτητα· οἱ γονεῖς ἐν πρώτοις πρέπει νὰ ἐξετάσουν τὸν τύπον τοῦ σχολείου καὶ νὰ ἀποφύγουν πάσῃ θυσίᾳ τὴν συνεκπαίδευσιν τῶν ἑτεροφύλων ἐν τῷ αὐτῷ σχολείῳ. Διὰ τῶν ἀνωτέρω διαγράφεται βαρύντατον τὸ ἔργον τῶν γονέων· οὐδεὶς ὅμως τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ γίνουν γονεῖς ἢ μᾶλλον νὰ ἀποφασίσουν τὴν σύμπυξιν οἰκογενείας ἐν τῷ γάμῳ. Ἀπαξ ἐγένετο τοῦτο, δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτοὺς τὸν οὐράνιον καὶ ἀνεκτίμητον θησαυρὸν τὰ τέκνα, χρειάζεται νὰ ἐπαγρυπνήσουν ἐπ' αὐτῶν.

Ὅταν τὰ παιδιὰ μετὰ τὸ τέλος τῶν μαθημάτων ἐπιστρέφουν ἐκ τοῦ σχολείου καὶ διηγοῦνται τὰ τῶν μαθημάτων, οἱ γονεῖς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀκούουν μετὰ προσοχῆς καὶ εὐλαβείας τὰς ἀφηγήσεις τῶν καὶ νὰ μὴ ἐπιδεικνύουν κόπωσιν καὶ ραθυμίαν. Ὡς φίλοι δὲ πρέπει νὰ ὑπαισθεύονται εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς παιδικῆς των ψυχῆς. Οὐδέποτε νὰ εἶναι ἀεγκτοι ἀπέναντι τῶν σφαλμάτων, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε νὰ εἶναι διατεθειμένοι νὰ τὰ δικαιολογήσουν. Συνδυάζοντες γλυκύτητα μετὰ σοβαρότητος πρέπει νὰ ὑποδεικνύουν εἰς τὰ παιδιὰ ὅτι διὰ τοῦ σφάλματος πικραίνουν τὸν Κύριον, τοὺς γονεῖς, τὴν πατρίδα καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν ὡς προτερήματα. Νὰ εἶναι δὲ διατεθειμένοι νὰ ἱκανοποιοῦν τὴν περιέργειάν των. Ἐνωρίτατα ὀφείλουν νὰ διεγείρουν τὴν συνείδησιν τῶν τέκνων των καὶ νὰ ἐτοιμάσουν τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν πνευματικὸν πατέρα.

Εἰς ἐπισφράγισιν τοῦ πρώτου μέρους τῆς μελέτης μας ἐπισυνάπτομεν καὶ τὸ ἑξῆς: Ἄς εἶναι σκοπὸς τῶν γονέων ὅταν στέλλουν τὰ παιδιὰ σχολεῖον ἢ διάπλασις τοῦ χαρακτῆρος καὶ ὅχι ὁ ξηρὸς πλοῦτος διὰ τῶν γνώσεων.

τὸ ὁποῖον ἀπέφυγε... Ἀνόητος θυσία θὰ εἴπουν ἴσως οἱ φιλήδονοι σαρκολάτραι. Ἰδετέ τον ὅμως μετὰ ταῦτα. Φέρει ἡγεμονικὸν στέμμα· σώζει τὴν Αἴγυπτον τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς πάντας. Νομφεύεται ἐκλεκτὴν καὶ ἐνάρετον παρθένον. Κατακτὰ τὴν Ἰστορίαν. Ἀμφιβάλλεις ἀκόμη ἀναγνώστη μου διὰ τοὺς εὐκλείεις καρπούς τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς ἀγνότητος;

βαίαν κατανόησιν, ἐπικοινωνίαν καὶ ἀγάπην. Διὰ τὴν πραγματοποιηθῆ δὲ αὐτὸ πρέπει τὸ εὐλογημένον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ζεύγος νὰ ζῇ μόνον τοῦ μακρὰν πάσης ἐπιδράσεως καὶ ἐπεμβάσεως. Μόνον τοῦ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ζωὴν. Μόνον τοῦ νὰ ἀντιπαλαίσῃ πρὸς τὰς διαφόρους ἀντιξοότητας. Μόνον τοῦ νὰ λύσῃ τὰ διάφορα προβλήματα. Φυσικὰ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργὴ τῶν οἰκείων καὶ ἡ βοήθεια τῶν φίλων πρέπει νὰ παρέχεται. Πρέπει ὅμως νὰ παρέχεται εἰς τὸ ἀνδρόγυνον καὶ οὐδέποτε εἰς ἓν ἐκ τῶν δύο αὐτοῦ μελῶν. Εἶναι φυσικὸν ὅτι τὸ ἀνδρόγυνον εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ αὐτόν, θὰ συναντήσῃ δυσκολίας θὰ γεννηθῶσιν ἰσως ἐκ τῆς δυσκολίας αὐτῆς ἐλαφραὶ προστριβαί, ἐφ' ὅσον καὶ οἱ δύο δὲν εἶναι ἄγγελοι, ἀλλὰ ἄνθρωποι. Ποία τότε πρέπει νὰ εἶναι ἡ θέσις τῶν οἰκείων καὶ διὰ τῶν λεγομένων πεθερικῶν; Ἐδῶ ἀκριβῶς εὐρίσκεται τὸ λεπτὸν σημεῖον καὶ εἰς ἓν τῶν λόγων διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Σωτὴρ διετύπωσε τὴν ἐν ἐπι κεφαλίδι σύστασιν τοῦ. Τὰς ἐλαφράς αὐτὰς προστριβάς, αἱ ὁποῖαι μοιραίως ἐπιφέρουν ἓνα συναίσθημα δυσανεξίας, κοινωνοῦν συνήθως οἱ νεόνυμφοι εἰς τοὺς γονεῖς τῶν. Ἐὰν λοιπὸν πρυτανεύσῃ εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν γονέων ἡ ἀντικειμενικότης καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν δεσμὸν τῶν τέκνων τῶν, ἐξετέλεσαν καθήκον πρωτίστως κοινωνικόν. Ἐὰν ἀπεναντίας αἰσθηματολογήσῃ καὶ ταχθῶν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ ἢ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς ἔσπειραν ἤδη τὸν σπόρον τῆς διχονοίας καὶ τοῦ μίσους. Πόσον μεγίστη προσοχὴ χρειάζεται! Θὰ ἦτο δὲ εὐτύχημα εἰάν τὰ πράγματα δὲν εἶχον συνεπειάς. Συνήθως ὅμως ἔπεται θλίβερά συνέπεια. Ἀρχίζουν αἱ συστάσεις, αἱ ὑποδείξεις, αἱ συμβουλαί, τῶν ὁποίων κυρίως ἐπιστάσεις εἶναι αἱ παρωδησεις, καὶ προτροπαὶ διὰ τὸν χωρισμὸν καὶ τὸ διαζύγιον.

Θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν οἱ σύμβουλοι τοιοῦτων μέτρων, τὰς συνεπειάς τοιούτων συμβουλῶν. Ἐν πρώτοις κατεργάζονται τὴν δυστυχίαν τῶν τέκνων τῶν. Ἐκτοπίζουν τὴν ἡρεμίαν, τὴν γαλήνην, τὴν ψυχικὴν ἁρμονίαν. Καταστρέφουν τὸ συναίσθημα τῆς τιμῆς. Διαβάλλουν τὰ τέκνα τῶν εἰς τὴν κοινωνίαν, ὡς ἐτοιμόμαχα καὶ ἀνάξια νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἐν συνεχείᾳ στρέφονται καὶ ἐναντίον τῆς κοινωνίας τῆς ὁποίας διαταράσσουν τὴν ἰσορροπίαν καὶ καταστρέφουν τὴν κυτταρικὴν μονάδα, τὴν οἰκογένειαν. Τέλος δὲ ἐναντιοῦνται καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, δεδομένου ὅτι ὁ δεσμὸς τῶν τέκνων τῶν, εὐλογηθεὶς μάλιστα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἦτο θέλημα Θεοῦ.

Ἐξ ὅλων αὐτῶν ἀποδεικνύεται ὅτι τοιαῦτα ἐνέργειαι καὶ συμβουλαὶ ἔχουν τὸν χαρακτῆρα ἐγκλήματος. Οὔτε δὲ μετριάζεται ἡ εὐθύνη ἀπὸ τὴν σκέψιν στοργῆς καὶ ἀγάπης.

Ἐὰν ἐπιθυμοῦμεν τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων μας, ὥς τὰ ἀφήσωμεν νὰ δημιουργήσουν μόνον τῶν τῶν οἰκογένειάν των, τὴν ὁποίαν φυσικὰ συνέστησαν διὰ τῶν συμβουλῶν καὶ εὐλογιῶν μας. Ἄς μὴ εἰσερχόμεθα εἰς τὰ οἰκογενειακά των. Πρὸ παντὸς δὲ ὥς μὴ ἀναλάβωμεν τὴν εὐθύνην τοῦ τρομακτικοῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος τῆς διαλύσεως τοῦ δεσμοῦ των. Διότι ὁ εἰπὼν «οὗς ὁ Θεὸς συνέ- ζευξεν ἄνθρωπος μὴ χωρίζετω» οὐδέποτε θὰ συγχωρήσῃ τὴν ἐναντίωσιν πρὸς τὸ θέλημά Του. Καὶ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἡ ΠΥΡΚΑΪΑ

Αἱ φλόγες κατέστρεφον ὠραιότατὴν οἰκίαν, εὗρισκομένην εἰς τοὺς πρόποδας λόφου εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ χωρίου Βαλὰς. Ἡ οἰκία αὕτη ἀνήκεν εἰς τοὺς ἀδελφούς Λουδοβίκον καὶ Παῦλον Φιζῶ οἱ ὁποῖοι κατόικουν εἰς αὐτὴν ἀφ' ὅτου ἔχασαν τοὺς γονεῖς τῶν.

Ὅταν ἐξεργάσθῃ ἡ πυρκαϊὰ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀπο- σίαζον καὶ ἠγνόουν τὴν πλήξασαν αὐτοὺς δυστυχίαν.

Ἐν ᾧ δὲ οἱ συγχωριανοὶ τῶν τοὺς ἐξήτουν παντοῦ, διὰ τὰς τοὺς πληροφορήσασιν περὶ τοῦ συμβάντος, ἡ πυρκαϊὰ ἐξετείνετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐπροξέει μεγὰς ζημίας.

Σιρόβιλοι μέλανες καπνοῦ μετὰ σπινθήρων ἐξήρχοντο ἐξ ὧν τῶν ρηγμάτων τῶν τοίχων καὶ ὑψούντο εἰς πυκνὰς στήλας. Ἐντὸς δὲ τοῦ οἴκου ἠκούοντο οἱ κρότοι τῶν καιομένων ἐπιπλῶν καὶ τοῦ καταπίπτοντος πατώματος. Οἱ χωρικοὶ ἀπὸ μακρόθεν εἰς τοὺς γειτονικοὺς ἀγρούς εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἠκούοντο οἰκτονέοντες μελαγχολικὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ θεάματος χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ προσεγγίσωσι. Τοῦτο δὲν ἦτο ἀδιαφορία οὐδὲ ἑλλειψὶς γενναιότητος ἐκ μέρους αὐτῶν· ἀλλ' ἡ πυρκαϊὰ εἶχε παρατηρηθῇ πολὺ ἀργά καὶ τὸ πῦρ εἶχεν ἐξαπλωθῇ δυστυχῶς τόσον, ὥστε κανεὶς πλέον δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκτεθῇ εἰς βέβαιον κίνδυνον.

Μετ' ὀλίγον εἰς ἓν τῶν θεατῶν παρετήρησε καπνὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ τοῦς ἀρμούς παραθύρου τινὸς τοῦ πρώτου πατώματος ἀρπάζας δὲ μίαν κλίμακα ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶχον φέρῃ, ἔστησε αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀναβῇ, ὁπότε φθά- νοισι δορμαῖοι οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ σπεύδουν νὰ ἀναβῶσι τὴν κλίμακα, ριπτόμενοι εἰς τὰς φλόγας, ἵνα σώ- σωσι τὰ τελευταῖα λείψανα τῶν ἐπιπλῶν τῶν.

Ὁ Λουδοβίκος ἀνέβη πρώτος· ἔδωκε δύο γρόνθους εἰς τὸ παράθυρον, ὅπερ κατέπεσεν εὐκόλως· καὶ οὕτω ἀνοιχθείσης διόδου, ρεῦμα ἀέρος ἐσχηματίσθη, τὸ ὁποῖον παρέσυρε καπνὸν καὶ κατέστησε δυνατὴν τὴν εἰς τὸ δορμαῖον εἰσοδὸν· ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σταθῶσιν ἐντὸς αὐτοῦ, διότι τὸ πῦρ εἶχε κατακαύσῃ τὰς δοκούς, αἱ ὁποῖαι ὑπεστήριζον τὸ πάτωμα, τὸ ὁποῖον ἐν ᾧ ἐπροχώρουν, ἐφαίνετο καμπτόμενον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ποδῶν των. Πλήρεις ἰδρώτους λοιπὸν τρέχουσι παρευ- θὺς νὰ καταβῶσι τὴν κλίμακα· καὶ ὡς ἐπάτησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, βλέπουν τοὺς τοίχους τοῦ δορματίου καταπί- πτοντας μετὰ πατάγου.

Ὁ Παῦλος ἐν τούτοις κατόρθωσε νὰ λάβῃ τὸ χρυ- σοῦν ὁρολόγιον τοῦ πατρὸς του ἔχον διπλὴν ἀξίαν καὶ ὡς ὁρολόγιον ἀκριβέστατον καὶ περιπλὸν ὡς κε- μῆλιον πολυτίμον. Ὁ δὲ Λουδοβίκος ἠδυνήθη ν' ἀπο- σπάσῃ ἐκ τοῦ μέσου τῶν φλογῶν σκοτεινὴν τινα εἰκόνα παριστάσαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐξέτιμα περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα μεγάλων καλλιτεχνῶν. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐξιμῆτο ἰδιαζόντως διότι ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς του. Ἡ ζωγραφία ἦτο μετρία, ἀλλὰ τὸ πλάισιον αὐτῆς εἶχε ἀνάγνωστα χαρίσματα ἐπεξεργασμένα μετὰ πολλὴν τέχνην.

— Τί ἰδιοτροπία! ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος βλέπων τὴν εἰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ του εἰκόνα. Καλλιτέρα θὰ ἔκα- μνες, τὴν ὥρα ποῦ ἔχασες μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς σου προσκαθῶν νὰ ξεκρεμάσῃς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν εἰκόνα, νὰ ἔπερνες ἀντ' αὐτῆς μερικὰ χρήματα ἐκ τοῦ χαρτοφυ- λακίου διὰ νὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ζήσωμεν. Ἄς εἶναι ὁ- μῶς, τὴν πωλοῦμεν μαζὺ μετὰ τὸ ὁρολόγιον καὶ πιστεύω ὅτι θὰ κατορθώσωμεν νὰ περάσωμεν τοῦτον τὸν χειμῶ- να. Ἀλλὰ τί θὰ δώσουν διὰ μίαν παλαιοεἰκόνα;

— Μὴν ὁμιλῇς περιφρονητικῶς διὰ τὴν εἰκόνα τῆς μητρὸς μας, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος μετὰ λύπης· πιστεύω ὅτι θὰ μᾶς φέρῃ καλὸν διότι ἀναισθητοῦται τὴν εὐχὴν

δὲν εἶναι εὐχάριστον νὰ εἶναι κανεὶς ἀντιμέτωπος τοῦ Θεοῦ.

ΤΙ ΚΑΤΟΡΘΩΝΕΙ Η ΕΝΟΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

σεως ἀντιθέτου πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας, τῆς μὴ συμμορφώσεως συνεπαγομένης αἰματηρᾶς καὶ τραγικᾶς τιμωρίας.

Καὶ μετὰ τὴν ἀναγκαίαν αὐτὴν παρέκβασιν ἐπὶ τὸ θέμα. Ἡ θαυμασία καὶ ἀρραγὴς ἐκείνη ἐνότης, τὴν ὁποίαν ἐγέννησε καὶ ἐξέθρεψε ἡ πίστις, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα μίαν εὐρυτάτην κοινωνικὴν πρόνοιαν, ἐπιζηλον καὶ εἰς τὰς σημερινὰς ἀκ μὴ ἐποχὰς. Μαρτυρεῖ ὁ Λουκάς εἰς τὸ ἱστορικὸν τοῦ κείμενον «οὐδὲ γὰρ ἐνδεὴς τις ἦν ἐν αὐτοῖς». Εἰς ἓνα τοιοῦτον ἀπροσμέτρητον πλῆθος, δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνάγκας. Τὸ τοιοῦτον δὲν τὸ ἠλείχεται ἡ ἀγάπη τῶν «πιστευσάντων» καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος. Δὲν ὑπάρχει ἐνδοξότερον μεγαλεῖον διὰ τὴν χριστιανικὴν πίστιν, ἀπὸ τῶν κοινωνικῶν αὐτὸν θριάμβων. Δὲν ὑπάρχει εὐστοχώτερον ἐπιχείρημα ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι λέγουσι ὅτι ἡ θρησκεία περιφρονεῖ τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων. Ἡ σπουδαιότης τοῦ ἐπιχειρήματος αὐτοῦ εἶναι μεγίστη, καθ' ὅσον προέρχεται ἐκ τῆς ἱστορίας. Καὶ ὅταν ὁμιλῇ ἡ ἱστορία, ἡ ὑπὸ θεοῖς αἰγᾷ.

Φρουρὸς τῆς ἐνότητος αὐτῆς ὑπῆρξε ἡ αὐθεντία καὶ τὸ κύρος τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Ἡ πειθαρχία καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ «πλήθους τῶν πιστευσάντων» πρὸς τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους, τοὺς πνευματοφόρους αὐτοὺς οἰακοστροφούς τοῦ θεοτεύκτου σκάφους τῆς ἐκκλησίας, ἦτο ἀπόλυτος. Δι' αὐτὸ καὶ κατὰ τὸν ἱερὸν Λουκᾶν «ὅσοι κτήτορες χωρίων ἢ οἰκὸν ὑπῆρχον, παλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πιπρασκομένων καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων». Οἱ Ἀποστολοὶ ἦσαν οἱ ἡγέται τῆς πρωτογενοῦς ἐκκλησίας με ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας καθύσθη τὰ «πλήθη τῶν πιστῶ». Ἦτο ξένον, ἀντίθετον πρὸς τὴν πίστιν, ἀνήκουστον, ἡ ἐναντίωσις, πρὸς τοὺς ἡγέτας τῆς ἐκκλησίας. Τὸ «πειθεσθε τοῖς ἡγουμένοις» ἦτο συνείδησις καὶ κατευθύνουσα πυξίς.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ αἰτία τοῦ θριάμβου τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἐνότης. Ἰδοὺ καὶ ὁ φρουρὸς τῆς ἐνότητος. Ἡ πειθαρχία πρὸς τοὺς ἡγέτας. Καὶ τί δὲν ἐπέτυχεν ἡ ἐκκλησία διὰ τῆς ἐνότητος! Τὸ πᾶν. Ὑπῆρξε πηγὴ ἀκατανίκητου δυνάμεως. Ὁ Ἰδιος Λουκάς μᾶς διαβεβαίει «δυνάμει μεγάλῃ ἀπεδίδουν τὸ μαρτύριον οἱ ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ τῆς ἀναστάσεως, χάρις τε μεγάλη ἦν ἐπὶ πάντας αὐτούς». Ἡ ἐνότης αὐτὴ «καθῆλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψους ταπεινούς». Ἡ ἐνότης αὐτὴ ἀντεμετώπισε Νέρωνας καὶ Διοκλητιανούς. Ἡ ἐνότης αὐτὴ ἐπέβαλε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἐπὶ τῆς εἰδωλολατρικῆς καὶ διεφθαρμένης ἐκείνης κοινωνίας. Ἡ ἐνότης ἐνίκησε καὶ ἐθριάμβευσε.

Τὸ τί ἀπώλεσε ἡ Ἐκκλησία καὶ καὶ τὸ τί χάνει καθ' ἐκάστην ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς ἐνότητος αὐτῆς, ὅς τὸ ὑπολογίσει ἕνας ἕκαστος ἐκ τῶν κληρικῶν καὶ τῶν λαϊκῶν, ὅς σταθμίσῃ ἀναλόγως τὴν θέσιν του, καὶ ὅς δώσει θέσιν εἰς τὴν συνείδησιν του διὰ τὴν πειθαρχίαν πρὸς τοὺς ἡγέτας τῶν ἱερῶν ἡμῶν ἔργων, τοὺς φύσει καὶ θέσει διαδόχους τῶν ἀποστόλων.

Ὁ ἱστορικὸς

της. Δι' ἐμὲ εἶναι ἀρκετὴ παρηγορία διὰ κατάρθωσα νὰ τὴν οὐρὼν ἐκ τοῦ μέσου τῶν φλογῶν δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ τὴν χωρισθῶ. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἰς τὴν φρικώδη αὐτὴν δυστυχίαν, ἡ ὁποία ἐνέσκηψε εἰς ἡμᾶς, τὸ γλυκὺ βλέμμα τῆς μητρὸς μου, τὸ ὁποῖον διακρίνω εἰς τὸ ὁμοίωμα τῆς αὐτῆς ἐδῶ, μὲ ἐνθαρρύνει διὰ τῶν ἐξῆς λόγων, τοὺς ὁποίους συνήθως ἔλεγεν: «Ἀγαπητά μου τέκνα, ἔχετε πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ οὐδέποτε θά σᾶς ἐγκαταλείψῃ»

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΗΡΩΟΤΡΟΦΟΣ ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΔΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΜΗΤΕΡΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Κατωτέρω παραθέτομεν αὐτοῦσιον τὸ ἔγγραφο τοῦ Δ'ντοῦ τοῦ 402 Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκφράζονται αἱ εὐχαριστίαι τῶν τραυματιῶν διὰ τὴν γενομένην εἰς αὐτοὺς ἐπίσκεψιν, ὡς ἀνέφερε σχετικῶς τὸ προηγουμένον φύλλον μας

ΘΕΜΑ : εὐχαριστίαι τραυματιῶν

ΠΡΟΣ : Σύνδεσμον Παλαιοεορτολογιτῶν

Χαλκοκονδύλη 7 Ἐνταῦθα

402 Στρατ. Νημεῖον Ἀριθ. πρωτ. 18.887

Β.Σ Τ 902 30-8 48

Παρακαλῶ διαβιβασθῶσι πρὸς ἅπαντα μέλη ὡμῶν θερμότεραι εὐχαριστίαι τῶν παρ' ἡμῖν νοσηλευομένων τραυματιῶν, διὰ προσενηχθέντα αὐτοῖς διάφορα δῶρα.

Ἐκδηλὸς καθίσταται ἡ ἀρρωγὴ ὡμῶν πρὸς πάντα τὰ ἡρωικά τῆς Πατρίδος τέκνα ἀξιοποιοῦντα διὰ τοῦ αἵματος τῶν τῶν πίστιν πρὸς τὰς πεπρωμένα τοῦ Ἑθνους. Οἱ ὠραῖοι λόγοι τοῦ Μητροπολίτου ὡμῶν κατεσυνεκίνησαν πάντας μετ' ἀγγίσαντες αὐτοῖς πίστιν, θάρρος, ἐνθουσιασμόν, ἐλπίδα χαράν.

Διὰ τὴν ἀκρίβειαν

Ὁ Γραμματεὺς

(Ὑπογραφή) Τ.Σ.

Ὁ Διευθυντὴς

Χλωροκώστας Βασ.

Γεν. Ἀρχ)τρος

Θὰ ἡδύνατο ἄραγε νὰ τιμῇ τὰ στήθη τῶν ἐπισκεπτῶν καὶδλων τῶν συνετελεσάντων εἰς τὴν ὥραίαν ἐξέδρησιν, πολυτιμότερον Ἀριστεῖον, ἀπὸ τὴν ἡθικὴν ἰκανοποίησιν ποὺ αἰσθάνονται ἐκ τῶν ἀνωτέρω τρυφερῶν λόγων τῆς Πατρίδος ;

Ἐνδιαφέρουσα εἴδησις

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΓΟΡΟΥΣΗΣ

Τὴν χαρὰν ἐκ τῆς προσχωρήσεως εἰς τὴν Ἑκκλησίαν Γ.Ο.Χ. τοῦ ἀγαθοεργοῦ Σωματείου ἡ «Ἐπιγνώσις» πρόκειται νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ πανήγυρις τῶν ἐγκαίνιων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἰδρύματος, εἰς τὸν ὁποῖον φυλάσσεται ἡ θαυματουργὸς Εἰκὼν τῆς Παναγίας Γρηγορούσης.

Οὕτω τὴν Κυριακὴν 11[24]10)48 θὰ ἐγκαίνισθῃ τὸν Ἱερὸν Ναὸν σύμπασα ἡ Σύνοδος μας συμπαραστατομένη ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ κλήρου μας. Μετὰ ταῦτα θὰ γίνῃ καὶ περιφορὰ τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας.

Γνωστοποιοῦντες τὴν εὐχάριστον αὐτὴν εἴδησιν πρὸς ἅπαντας, συνιστῶμεν ὅπως προσέλθωσιν σὺν γυναῖξ· καὶ τέκνοις, προκειμένου νὰ τιμήσωσιν τὴν εορτήν, εὐχαριστηθῶσιν ἐξ αὐτῆς, καὶ ἀποδείξωσιν πρὸς ὅλους τὴν σοβαρὰν καὶ ὑπολογίσιμον δύναμιν τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ :

- 1) Νὰ μελετήσῃς μὲ προσοχὴν τὸ ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας σου.
 - 2) Νὰ τὸ συστήσῃς καὶ νὰ τὸ διαδώσῃς εἰς τὸν κύκλον σου.
 - 3) Νὰ ἐγγράψῃς εἰς αὐτὸ συνδρομητὰς.
- Ὅσον ἀξιάναται ἡ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ μας, τόσον περισσότερον ἔδαφος κατὰ τὰ ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Ἰδεολογία

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ἦνοιζαν καὶ ἐφέτος τὰ κατηχητικά Σχολεῖα τὰ παρήγορα αὐτὰ κέντρα τῆς διαπλάσεως τῶν ψυχῶν τῶν τέκνων μας. Καθήμεν τῶν γονέων εἶναι ἡ προτροπὴ καὶ ἡ προσαγωγὴ τῶν τέκνων των εἰς τὰ Κατηχητικά. Διὰ τοῦ ἔργου αὐτοῦ πλουτίζουν εἰς ἐαυτοὺς ἀπειρα πλοῦτη καὶ κατεργάζονται θησαυροὺς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ Πατρίδα.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΕΙΣ ΖΕΥΓΟΛΑΤΙΟ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπειας ἐτελέσθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρου τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ παραρτήματος Ζευγολατιοῦ. Ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τῶν κατοίκων ὑπῆρξε ἀπερίγραπτος, ἡ δὲ συρροὴ τοῦ πλήθους πρωτοφανής. Τὸ ἐπιστάγραμμα τῆς ὁλης τελετῆς ὑπῆρξε ὁ λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου. Μεστὸς χριστιανικῶν καὶ ἑθνικῶν ιδεῶν ἠλέκτρις τὰ πλήθη. Παντοῦ ἡ Ὁρθοδοξία νικᾷ καὶ θριαμβεῖ.

ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΟΡΙΑΜΒΟΣ

Ἀφαντάστως συνεκίνησε ὅλους μας ἡ προσχώρησις τοῦ ἐξαιρετικοῦ Σωματείου «Ἐπίγνωσις» μὲ τὸν ἐπὶ κεφαλῇ αὐτοῦ ἰδρυτὴν αἰδεσιμώτατον πατέρα Ἀπόστολον. Τὸ Σωματεῖον αὐτὸ τιμᾷ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν διὰ τῆς φιλανθρωπικοῦ δράσεώς του, τὴν ὁποίαν θὰ συνεχίσῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου. Ἐκτός ὅμως αὐτοῦ τὸ ζήτημα παρουσιάζει καὶ μίαν ἄλλην πλευράν. Ἡ διακοπὴ τῶν σχέσεών του μετὰ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἀποδεικνύει τὸ ταπεινὸν πνεῦμα τοῦ ἰλισμοῦ καὶ τοῦ χρηματισμοῦ ποὺ διέπει τοὺς ἡγέτας τῆς Δαμασκηνείου σπειρας. Ὡς ἐκ τούτου ἡ προσχώρησις τον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. εἶναι ὑπόθεσις Νίκης καὶ Θριάμβου, δι' ἣν ὅλοι χαίρονται καὶ πανηγυρίζουν ἐπευχόμενοι εἰς τοὺς προσχωρήσαντας τὸ «ὡς εὖ παρεστήτε». Μόνον μικρὰ χεῖλη καὶ ὑστερόβουλος καρδιά δὲν θὰ συμμετέλῃ τοῦ θριάμβου.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Καὶ πάλιν ἐπὶ τάπητος τὸ πολύνεκρον ζήτημα. Νὰ μεταφρασθῇ ἡ Ἁγία Γραφή. Αὐτὸ ὑπελείπετο μόνον διὰ τὰ ἐπισχυνθῇ ἡ θρησκευτικὴ τοῦ λαοῦ μας! Ὑπάρχει βέβαια τὸ ἥθινον κύρος τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἀγνοοῦν καὶ τὴν λέξιν εὐσέβεια! Ὑπάρχει ἡ φιλανθρωπικὴ δράσις! Ὑπάρχει τὸ θεόδοξον φρόνημα, τὸ ὁποῖον τόσον ταπεινῶς πωλεῖται εἰς τὰ συνέδρια τῆς Δύσεως! Ὑπάρχουν τόσα καὶ τόσα στοιχεῖα ἐξυψώοντα τὴν θρησκευτικὴν τοῦ λαοῦ μας, ὥστε μόνον ἡ μετάφρασις ὑπελείπετο.

Δὲν ὑπάρχει ἀντίρρηση εἰς τὸ θεσπίζειν τῆς Ἁγίας Γραφῆς πρὸς τὴν γίνῃ κτῆμα τοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ τὸ ἔργον αὐτὸ δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ, ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, ὁ Καθηγητὴς εἰς τὸ Γυμνάσιον, ὁ ἱεροκέρυξ εἰς τὸ χωρίον, ὁ ἐπίσκοπος κατὰ τὰς περιουσίας του (ὅχι φυσικὰ εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν ἀλλ' εἰς τὰς δυσπροσέτους ἐσχυρίας τῆς Πατρίδος μας). Ἀλλωστε ἡ εὐσέβεια τοῦ λαοῦ μας κατανοεῖ ἑρῶς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Τέλος ἀντὶ μεταφράσεως δύνανται νὰ ἐκπονηθῶν ὑπομνήματα παραθέτοντα τὰς ἐρμηνευτικὰς κρίσεις τῶν Μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων. Πάντως ἡ μετάφρασις τοῦ κειμένου ἐκνέμει πνεύματος δογματικῆς ἀλλοιώσεως, καὶ διαστροφῆς τῶν βασικῶν τῆς θρησκείας μας ἀρχῶν.

Ὡς ἐκ τούτου συνιστᾷμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἐπιφυλακὴν καὶ ἐπαγρύπνησιν ἐπὶ τῆς πηγῆς τῆς πίστεώς μας.

Η ΛΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΟΠΟΙΟΥ

Σκληρὰ μοῖρα ἐπιφυλάσσεται πάντοτε εἰς ὅσους ἐπιδιώκουν τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν πρόοδον τῆς

κοινωνίας. Οὕτω πρὸ ἡμερῶν ἔπεσε καὶ εἰς ἀνόμη ἀπὸ τὸ δολοφονικὸν ἔξος τῶν κακοποιῶν στοχείων, ὁ κόμης τῆς Σουηδίας Μπερναντότε. Εἰς ὅλους εἶναι γνωστὴ ἡ δρᾶσις του. Ἡμεῖς δι' οἱ Ἕλληνες δροίλομεν εὐγνωμοσύνην, καθὼς κατὰ τὸ δίκαιον τῆς Κατοχῆς ὡς Ἡρόδοτος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τῆς Σουηδίας, ἀνεκόντισε τὴν δυστυχὴ Πατρίδα μας.

Ἡμεῖς σημειοῦμεν τὸ ἐξῆς γεγονός: Ἡ δολοφονία ἔλαβε χώραν εἰς τὰ ἐδάφη ἐκείνα τὰ ὁποῖα ἐραντίσθησαν ἀπὸ τὸ ἀχραντὸν αἷμα τοῦ Θεανθρώπου· ἐπραγματοποιήθη δὲ ἀπὸ τὰ ἀπαίσια τέκνα τῶν αἰμοχαρῶν σταυρωτῶν τοῦ Γολγοθᾶ. Τὸ γεγονός δὲν εἶναι τυχαῖον, ἀλλ' ἀποδεικνύει τὸ παροστραδόν μῖσος τοῦ Παλαιοῦ Ἰσραὴλ ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ κύριος παράγων τῆς σημερινῆς δυστυχίας εἶναι ὁ Ἑβραῖος. Αὐτὸς διὰ τῶν δύο δημιουργημάτων του, τοῦ Μασσωνισμοῦ καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ πλείστον ὁσων παραφροσῶν ἐπιχειρεῖ νὰ συντρέψῃ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεανθρώπου. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχῃ, διότι ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος, ὅτι «καὶ πῦλαι Ἄδων οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς». Χρειάζεται ὅμως ἐν μέρῳ μας ἐπιστράτευσις διὰ τὴν ἐξουδετέρωσιν τῶν ὁσων μηχανεύεται ὁ Ἑβραϊσμός.

ΑΔΙΑΡΤΟΣ

Ἦτο ὁμολογουμένως ὑπέροχον τὸ θέαμα τῆς συναντήσεως τοῦ ἐκπροσώπου μας συνοδευομένου ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐν Θηβῶν μετὰ τῶν ἐν Ἀλιάρτῳ (Μουλίῳ) ἀδελφῶν, τῶν ἐπιθυμοῦντων τὴν προσχώρησιν εἰς τοὺς κόλπους μας. Ἡ χαρὰ των καὶ ὁ ἐνθουσιασμός των ἦτο ὑπέροχος! Ἡ δὲ κίνησις τῶν προσκάλει τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Νομάρχου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀεβδαίας εἰς Μουλίαν! Καὶ αἱ μὲν ψευδοῦνται τοῦ ἐπισκόπου προαλοῦν θυμῶν διὰ τὸ γεγονός ὅμως ὅτι ἐκινήθη καὶ ἐσκέφθη ὁ Ἐπίσκοπος τὸ Μουλίαν ἀποδεικνύει τὸ δέος καὶ τὴν δειλίαν ποὺ διακρίνει τοὺς προδότες τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλ' ἄς ἀφίσωμεν αὐτὰ καὶ ἄς συγχαρῶμεν τοὺς χωρικοὺς τοῦ Μουλίου διὰ τὴν ἐξέλιπαινον ἀπόφασιν· ἄς φροντίσωμεν δὲ νὰ τοὺς ἐπισχῶμεν εἰς ὅτι θελήσουν.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

Δὲν ἔχει πολλὰς μορφὰς διὰ τὰς ὁποίας νὰ δύναται νὰ ναυχᾷται ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία. Ζήτημα εἶναι εἰς μετρώμεναι εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρὸς. Μεταξὺ αὐτῶν συναταλέγεται καὶ ἡ μορφή τοῦ Ἱεροκέρυκος Πατρὸς Αὐγουστίνου Καντιώτου. Ἐκλεκτὸν θρέμμα τῆς ἡῆσον Πύρου καὶ καρπὸς εὐσεβῆς τῆς μητρὸς του τιμᾷ τὴν πατρίδα του καὶ τὴν κοινωνίαν, ἐργαζόμενος κατὰ τὸν ὁμολογικὸν καὶ ὑπερόχον. Ὁ ἐπρεπὲς λαικὸν καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ τὸν περιβάλῃ μὲ ἰδιόζουσαν στοργὴν καὶ νὰ παράσχῃ εἰς αὐτὸν ἀπαντὰς τὰ μέσα μὲς ἀπροσδόκτον δράσεως.

Ἄντ' αὐτοῦ ὅμως ταλαιπωρεῖ τὸν ἐπαινετὸν αὐτὸν κήρυκα τοῦ λόγου καὶ ἀποστερεῖ μίαν τοιαύτην πνευματικὴν τροφήν ἀπὸ τὸν δυστυχὴ Ἑλληνικὸν λαὸν κυρίως δὲ τὸν μαχόμενον Ἑλληνικὸν Στρατὸν. Ὁ ἐχρειάζετο ἄραγε μεγαλυτέρα ἀπόδειξις, ὅτι ὁ ἐσμός αὐτῶν τῶν ἱεροσχημῶν τυραννιστῶν ὁ αὐτοτιλοφορούμενος Αἰσικούς Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἐκπροσωπεῖ οὐδεμίαν ἰδέαν καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται παρὰ μόρον δι' ἀνάξια λόγον καὶ σοβαρότητος ζητήματα;

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρον, Χαλκοκονδύλη 7 — Ἀθῆναι.

Αἰεσίθυνοις Γυμνογραφείου
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι.